

νά ενοχλήθω από κανένα.
 — Γεια σου, κώρ Γιάννη, φώναζε στον ήρωάλο έκεινον καφετζή, τί γίνεται; Καλά; Χαρετίσματα από το χωριό σου.
 — Ο Γιάννης με κούταζε περίεργα.
 — Τρελλάθηκε τούτος, έλεγε, ή χοροιδείει;
 — Χθές ήρθα από κει με' αήριο ξαναπατημένο, συνέχισε.
 — Ποιό χωριό, μωρέ;
 — Ο Μήτσος, ο αδερφός σου, σου στέλλει χαρετίσματα, έξακολούθησα, χωρίς να προσέξω στην ερώτησή του. Ο κοιμητάρος σου ο Κώστας σε χαρετάει και σε παρακαλεί για κείνη τη σωλήνα. Έχω κι' ένα γράμμα να σου δώσω άπ' το σπίτι σου.
 — Ο Μήτσος κι' ο κοιμητάρος μου ο Κώστας! Έπανελαβε ψευδισιά ό καφετζής, αρχίζοντας να υποστηνεται ότι κάποια άλλη σημασία θά είχαν τα άκατανώηρα αυτά λόγια.

Συγγρόνος έμασα' το χέρι του και τούσιφια δυνατά, τινάζοντάς το και κινιπάζοντάς τον κατάματα, να και καταλάδη.
 — Η Γιαννούλα έγινε καλά, έξακολούθησα. Έλαχυνε, να, έγινε τούόση δά! Νά και το γράμμα άπ' το σπίτι σου, σου γράφουν και για το μισθό που θά παίρνουνε οι καφετζήδες... Ξέρεις; Το ζήτημα αυτό τελείωσε!
 — Μπά, έγινε καλά ή θειά Γιαννούλα; ελεε τώρα κι' ο καφετζής, αρχίζοντας πάλι να καταλαβαίνει. Είχαριστώ πολύ.

— Νά και το γράμμα να το διαβάσης, του έλεα.
 Ο καφετζής άνοιξε το χαρτί που του έδωσα, ελεε το σημά της Ένώσεως και άντελήφθη τά πάντα.
 Σάν μπήκαμε μέσα, γύρισε και μου έλεε:
 — Βρε παιδί μου, να με συγχωρήσ! Δεν καταλάβαινα στην άρχη τί μου έλεγε.
 Και διάβασε άμέσως το γράμμα.
 Το γράμμα αυτό ήταν μά... άσπρη διαταγή, να μου παραδώση άμέσως και άνεν κινιδύνου... άστινομιστού, τά... άνοθεν ριφθέντα εις αυτόν εϊ ο ρ ε ι ας της «Ένώσεως».
 — Και τώρα πώς θά τή λύσης, δίχως να σε δούν άπ' αυτά τά «σ α λ η ό ρ ζ α ο τ α»; Ελεε τούσε άνάδες!...
 — Τώρα που θά άγίω, του άπάντησα, να με φωνάζεις να γυρίσω πίσω για να μου δώσης, τάχα, ένα δεμιστάκι για το χωριό, τά είχες πάλι, τυλιγμένα στην πετσέτα. Έγώ θά σου πω να μου το σπειλής με' ένα λούστρο, Φωνάζεις τότε με' άδιαφορία ένα λούστρο άπ' τους Άγιους Θεοδώρους, που τά δίνεις; ή δουλειά μας τελειώνει.

— Οπως είπαμε κι' έγινε.
 Οι χοροοιδείες οίτε καταλάβαιν κίν; ή ίσως και να μην επρόσεξαν το παγίδι που τους κάιχησε. Κι' έτσι ο ύποφανεμένος ανεκηρύχθη ήρωας και τίχης... Πατριδός άξιος.
 Όταν ο καφετζής ξαναγύρισε στο καφενείο του, του έλεαν οι άλλοι θαμνίζοι:
 — Έ, κώρ Γιάννη!... Καλώς τά δέχτηκες άπ' το χωριό!... Δεν θά γεράσης τώρα;
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Κάποιος ιστορικός του Ναπολέοντος διηγείται το έξής χαρακτηριστικό επεισόδιο που συνέβη από μεγάλο αυτό στρατηλάτη και που θυμίζει κάποιον άλλο άνάλογο μεταξύ του Μ. Άλεξάνδρου και του Διογένους.

Όταν ο Ναπολέων βρισκόταν στην Όλλανδία, περνούσε μία μέρα από ένα κεντρικό δρόμο και παρατήρησε ότι ένας χωρικός, όχι μόνο δεν σηκώθηκε στο πέρασμά του, άλλ' ούτε καν έβγαλε το καπέλλο του για να τον χαρετήσει.

Ο Ναπολέων, από περιέργεια, πόν ελάλησε και τον έχαρετήσε.
 — Καλή μέρα σου! άποκρίθηκε ο χωρικός, γέροντας λίγο το κεφάλι του.

- Είμαι ο αυτόκαρώτος! έλεε ο Ναπολέων.
- Έσύ;
- Ναι.
- Χαίρω πολύ, Και τί ζητάς από μένα;
- Θέλω να σε κάμω είνιχισμένο.
- Δεν μου λείπει τίποτε.
- Έχεις κορίτσει;
- Ναι, Διό.
- Θα τή προκίσω.
- Εύχαριστώ, αλλά...
- Άλλά τί;
- Θα τή προκίσω μόνος μου.

Κατόπιν της άνέλπιστης αυτής άπαντήσεως, ο Ναπολέων άπομακρύνθηκε, λέγοντας πως είχε βρει ένα δεύτερο Διογένη.

ΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΦΩΤΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

(Του SWIBURNE)

Χάιδεψε με τ' αντίγεργό σου, άποσπερίτη, το πρόσωπο της κόρης που άγατώ.
 Μοίστε πώς θά κοιμάται, αλλά το σπίτι κοιτά πώς λάμπει μέσο' στο φως το χαρωπό.
 Ίσως και να χορεύη, ποιός τ' ξέρει;
 Τους άρχους πούσε πιστεύει τώρα πλειά;
 Θαρωό τη βλέπο, απλαχνικότατό μου άστέρη, να γέρνη μέσο' σε κάποια άγχαλιά.
 Κι' άν ξεγελέμα, κι' άν εκείνη είν' άλλη, πούσε ξέρει αυτή με ποιόν χοιροοιδεί;
 Η σάλα του σπιτιού της είν' μεγάλη κι' οι καλεσμένοι είνε πολλοί.
 Τί κρώ, άλήθεια, άπόψε, ό τί κρώ!
 Τά λόγια μου θαρωό τά τραγουδιό.
 Βλέπο και σύ πώς φεύγεις, άταρο θείο, βίως; εγώ θά μείνω άκόμα εδώ.

ΕΝΘΥΜΗΣΙ

(Του Βύρωνος)

Ό θεία άποσφιά που άρπάχτηκες στη λιμπερή σου νεότη, δεν θά σταθή στο χώμα σου μνήμη βαρού κανένα.
 Τής άνοξης οι ροδανοί θά βγούνε πρώτοι—πρώτοι, στην πράση τη χλωρασιά που θά σκεπάζει σενα.
 Το κινιρικό το φηλό θά σεσέτα άγάλα—άγάλα κι' άπάνου σου τόν ίασινο που λιμπερή θ' άπλόνη.
 Κι' ή θλίψη άθαχεται με' άκούη με' δόλογοτο κεφάλι, τόν ψήθυρο που δες κινιρικό θ' άρίθουνε γύρω οι κλώνοι.
 Στόν τάφο σου θε' η άκοιπία παρη σνλλογιμένη, με τις παλιές ένθύμιας που δέν είνε σβύνει ο χρόνος, κι' ως η άγορσούνη τά βήματα, αίθνια, οι πεθαιμένα αγά—αγά θά σέρνη τον εκκίθε ο μαύρος πόνος.
 Το ξέρω πώς ο θάνατος είνε κωφός κι' άκόμα πώς βρούε είνε τά μάτια σου άνοφέλα που ρέει, κι' αυτό δεν είνε τίποτε για το κωφό μας στόμα και για τη θλίψη, φάντασμα που κινιει κι' δια κινιει.
 Και σύ που λες καλύτερα κανέναν να ξεχάνη, βλέπο πώς έχεις πρόσωπο χλωπό σαν το σουδάρι, και βλέπο άκόμα στα στεγνά τά μάτια σου να φτάνη το δάκρυ σου θαμνότερο με' από μαργαριτάρι.

ΣΙΜΑ ΣΟΥ

(Του Γκαίτε)

Όταν μέσο' άπ' τη θάλασσα το φως γλυκοοιδείει, έσέναν έχω, άγάτη μου, μονάχη σνλλογη, έσένα κι' όταν το χλωπό φεγγάρι παιγνιδίζει και πάλι και ζωογραφίζεται στην καθαρή πηγή.
 Στο νέφος που άνασκινιεται στο μακρινόμο δρόμο, έσένα βλέπο μονάχα, κι' εις σε το του γυρνά μέσα στη νύχτα τη βαθεία που δένει με τόν τρούο τόν οδοκόρονο έρημο σε πέρασμα στενό.
 Στο κίημα που διπλώνεται και σάζει, άκούη έσένα, έσένα και στού λειβαδιού την τούση σιγαλιά.
 Πολλές φορές απγαίνω εκεί κι' είν' όλα ήσυχασμένα και μένο κι' άφιγχαζόμοια την ίδια σου λαλιά.
 Πάντα κοντά σου βρισκόμοια, κι' ενίο δεν με' άπακίζον τα μάτια σου μήτε σπηγιά περνώ να μη σε δω, γανέτ' ο ήμος, τά γοργά τ' άστέρια με φωτίθων.
 Ω, και να σ' είχα, άγάτη μου, να σ' είχα πάντα εδώ!

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(Του Β. Ούγκυ)

Σε μία βαρκούλα άνάλαφορ πιστά παραδομένο, καθόμοσε' ένα άπόθραδο οι δυο πλευρο—πλευρο, τ' άγέρι ήσαν άπάραχο κι' έμεις άγαπημένα το δρόμο ακοινοθοίσαμε στο διάπλοτο νερό.
 Με την άμύχλη σκεπαστό τ' όρωδο πνευματισήα μαπτεύονταν στού φεγγαριού τη λάμψη τη λευκή, κι' ή πάχη που κινιμάτις δεν έφτανε να σβύση κάποια τραγούδια άγαπητά που βγαίναν από κει.
 Και τά τραγούδια πλήθαιναν, όλο κι' άγαπημένα με πλήθαινε κι' ή κοπιαχιά που χόρευε βαρεία, κι' έμεις κοπιά περνούσαμε και μετρήμαεν όμίενα! μέσο' στη μεγάλη θάλασσα χωρίς παρηγοριά!

Μεταφρσσεις Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

